

112 8-7 34 del Feder 25 al 5 cllo

any I - 8 de juliol 1934 - núm. 12

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

del moment

Hitler, l'ídol admirat per tots els feixistes espanyols, ajudat pel seu segon, Goebbels, simulant un complot que anava contra la seguretat de l'Estat, ha organitzat una batuda, que ha acabat amb una veritable carnisseria humana.

El nombre d'assassinats pels esbirros del canceller, sobrepassa la xifra de dos cents.

El poble alemany ha viscut uns moments de terror que difícilment es troben en la història dels pobles i que sols són explicables en un país ahont el règim governamental no respon a les necessitats del mateix i que sols pel terror i la violència pot imposar la seva debilitada autoritat.

L'horrible salvatjada, però, no li haurà servit de gaire, ja que a fi de comptes, aquesta matança haurà servit per a convertir en herois populars, els seus més perillosos enemics.

Aquests fets, repugnants per a tota consciència conscient, són una advertència que els catalans hem d'aprofitar, en vistes a l'actuació arbitrària de les Corts de Madrid i el seu Govern, contra la llibertat de Catalunya i que per mitjà de la seva premsa aconsellen una actitud de violència.

l'Azaña, que no pas en Goicoechea. Faran més bé de creure's un socialista que un monàrquic. Almenys els socialistes quan varen tenir una força en el govern van demostrar més classe de governant donant, almenys per ara, una mica d'harmonia per la solució del plet català. Ara que governen altra vegada les dretes, Catalunya torna a ésser vilipendiada i altra vegada torna a batre el plet de Catalunya com una cadena sense fi.

Les dretes amb nosaltres no n'encerten ni una. Amb els republicans de debò varem arribar a entendre's però amb els que ara manen, és cada vegada més difícil, perquè encara no es saben treure els mals hàbits dels seus avantpassats, de considerar com esclava Catalunya i ells ésser els senyors. Per això Catalunya es tant fonda-

ment republicana, perquè els homes de la república com a homes que són varen tractar-nos d'home a home, i no de senyor a criat, que té de fer sempre la seva voluntat.

Si Catalunya es creu ara ultratjada no vacillarà pas en donar el pas de cèssiu, per fer la trabanqueta als homes dretistes que governen la república, que l'any 1932 era de treballadors.

Catalunya no vacillarà tampoc en donar la mà i el cor als homes que varen ajudar-la. Amb una Espanya d'Azaña, de Prieto, de Bello, de Quiroga hi tractarem sense gens de recança. Amb una Espanya de Goicoechea i de Gil Robles, mai.

Ja cal que ho tinguin present això, els amos d'Espanya.

Amb ells mai!

AUDACIOS.

estat català

S'invita a tots els socis i simpatitzants d'aquesta Joventut a la conferència que ha organitzat el consell directiu de la mateixa, per al proper divendres, dia 13, a les deu de la nit, en el nostre estatge. Dita conferència anirà a càrrec del ferm lluitador, Manuel Talens. Oportunament s'anunciarà el tema de la conferència.

segles enrera vivia job... ara no!

Conta la Història Sagrada que molt temps abans de Jesucrist a Idumea, hi vivia un sant baró anomenat Job que ha passat a la història justament impel·lit per la fama que li va proporcionar la seva paciència inacabable, que li feia suportar totes les malures i desgràcies amb que Déu per provar-lo li va deixar infligir per l'esperit maligne.

La paciència de Job però, hauria sigut un mite si en comptes de les facècies que li pasaren, li arriben a carrregar tot un Samper entre cap i coll amb totes les seves atribucions de cap de Govern. De segur que llavors el sant baró en comptes de passar a la història com un model de benaventurat hi hauria passat amb el renom d'un vulgar "Jak destripador" que s'hauria rabejat menjant-se fins el fetge de l'empipador borinot empenyat en fer-li la guita.

I pensar que nosaltres, pobres homes vulgars, allunyats ja del patriarcalisme d'aquells benaventurats dies en que Déu tractava amb els mortals com aquell qui tracta amb companys de café, o amb companys d'estudi, tenim de suportar dia darrera dia, i setmana sobre setmana la càrrega oprobiosa

d'una política que vulgues o no, s'ha empenyat en voler ensorrar-nos. Ningú potser no farà cas de l'alarde de paciència que des defa més de dos segles venim suportant i que, encara ara, quan ens semblava veure una mica de llum d'albada en aquella hostil celstia espanyola, hi apareix un mal nuvolet negre que amb totes les senyals de tempesta s'aboça sobre nosaltres com aquella tempesta de foc que, destruint els béns de Job, no va ésser prou per fer-li perdre la calma ni per fer-li oblidar de dir la frase sacramental: Si Déu m'ho va donar, Ell m'ho pren. Beneït siga el seu sant nom".

Nosaltres però, no volem ésser menys que Job i alligonats pel seu exemple també creiem que això es una prova divina per veure la nostra bondomia. Per això tenim l'esperança de que per fi es donaran compte els prohoms de la República, de que la nostra aspiració no és cap aspiració de lluita ni de ganes de fastiguejar ningú. La nostra aspiració és una cosa justa i volem que ningú no es doni facultats per trepitjar-nos quan li plagui.

Els espanyols faran santament, deixant-nos estar tranquils i creure's més

S'ha fet un tòpic enllà de les fronteres de Catalunya i per terres de l'Espanya oficial, l'Espanya del senyor Samper, de l'acte de rebel·lió del Govern de la Generalitat.

Ens caldria preguntar: La Generalitat és rebel a què? .

Per ésser rebel a unes disposicions, a un estat de fet jurídic, a una sentència d'un Tribunal que resulta inapel·lable, cal que aquestes disposicions, que aquest estat de fet, que aquesta sentència, s'ajustin a la llei.

Què ha succeït? Senzillament i ací no ens ocuparem de si ha estat promogut per la Lliga, suma de dignes successors d'aquell coronel Ferrer del 1714, llegendari potser, però que encarna l'esperit actual dels seus dirigents, -ha passat que, empès per altres o per iniciativa pròpia,- això no fa el cas,- el Govern Samper, mentre amb una mà, amb hipòcrita amistat, tustava l'esquena de la confiada Catalunya, amb l'altra li ventava clatellada.

Es com si dos amics que es veuen i es parlen a diari, tenen una diferència; i un d'ells, abans d'interpel·lar a l'altre per tal d'arranjar la qüestió de tu a tu, com correspon, es presenta al jutjat i es querella contra d'ell tot agafant-lo de sorpresa.

El Govern Samper, trencant tota mena de relació amistosa, amb deslleialtat, únicament per fugir de fam i de feina, per estalviar-se (?) mals-de-cap i per por a un debat al Congrés, -aquesta és la veritat,- amb estupidesa va etzivar la trencadissa qüestió de la llei de conreus al Tribunal de Garanties; un Tribunal que no és pas la resultància d'una selecció de magistrats apropiats als afers que poden presentar-se a l'organisme del qual són vocals, sinó que és

la conseqüència d'unes eleccions de segon grau portades a cap amb una passió inigualada, en les quals els Ajuntaments petits, -que per desgràcia encara rutilen a l'embat de les empentes dels cacics- han desbordat a les grans capitalitats; car s'és donat la monstruosa circumstància que deu Ajuntaments que representen un total de cent mil ànimes, hi han preponderat amb una quantitat superior de vots que l'Ajuntament de Madrid, -posem per cas,- que en representa un milió.

I, evidentment, aquest Tribunal, proveït amb la primera embestida de les dretes, per força havia d'esdevenir un instrument polític fet a poeta per a desnaturalitzar la Constitució de l'Estat. Per això hem vist com trencava la digestió dels senyors Samper i companyia i els amargava l'existència al produir dos debats a les Corts, en lloc d'un que en varen voler evitar, i al posar-los en un carreró sense sortida; perquè l'única rebel veritat ha estat aquest tristament famós tribunal que ha desacatat la Constitució, car s'ha permès d'abrogar-se funcions legislatives que la modifiquen; i en lloc de substanciar la consulta que li fou feta -que dictaminés sobre quins punts de la llei catalana ultrapassaven la Constitució, (la base 22a. de la Reforma Agrària no ens afecta, perquè modificaria l'Estatut, que és una llei constitucional), -recusa en absolut la llei votada pel Parlament Català, cosa que no li demanaven, i clava al pobre Govern Samper davant d'una situació difícilíssima; i ho fa, perquè aquest Tribunal sab que així desacredita la República, l'afebleix i prepara el camí per tal que tornin a preponderar els ridícols covards que el dia 14 d'abril o fugiren, o s'amagaren dessor el lliç.